

– Bildat 1953 –

Sällskapet Gamla Örebro

∞ Medlemsblad hösten 2021 ∞

Hagaparken med Bröderna Erikssons snickerifabrik – början av förra seklet.
Till höger om fabriken syns Per Erikssons villa, som dock revs på 30-talet.
Fotot togs från brodern, Israels villa, som alltså står kvar vid Hagabron.

I detta nummer:

- ”Nippe” Carlssons barndomsminnen, del 2
- Majken skriver om norr
- Örebro Fajansfabrik

Från ordförandens skrivbord!

Kära medlemmar!

När detta läses har förmodligen alla medlemmar fått bägge vaccinsprutorna mot den hemska pandemin, som härjat sedan början av 2020. Det känns som att man kan pusta ut något, även om allt inte är över än och allt inte är som förut.

Sällskapet klarade sig genom våren 2021 riktigt bra, efter omständigheterna. Mycket tack vare att vårt nyförvärv i styrelsen, Christer Lässman, lotsade oss genom både digitala styrelsemöten och medlemsmöten.

I februari visade vi diverse Örebrobilder digitalt, ett uppskattat möte under cirka en och en halv timme. Även årsmötet i mars blev digitalt, som avslutades med Berndt Eliassons bildspel om Skebäck. Också det en långkörare, precis som februarimötet.

I april lyckades vi pricka in månadens bästa dag för stadsvandringen. I ett strålende solsken hade 30 deltagare slutit upp för att lyssna på våra guider Christer Lässman, Gustaf Hallqvist och undertecknad.

Många dök också upp på vårens sista möte i maj. Det var då fortsättning på skulpturvandringen i Stadsparken, med Fredric Skargren som ciceron. Eftermiddagen avslutades i Wadköping, där Kajsa Warg dök upp, i skepnad av Jenny Schill.

Sällskapets representanter har även spridit Örebrohistoria hos andra föreningar under våren. Dels genom stadsvandringar, men även genom ett digitalt möte. Ett timplågt föredrag om Gathun hos Aktiva Seniorer blev t.o.m. inspelat och ligger på Youtube. På samma kanal finns förresten februarimötet.

Vi i styrelsen ser hösten an med tillförsikt, och hoppas att vi kan vara i vår lokal igen. Åtminstone under december, då det kan vara mörkt och kallt för promenader. Annars börjar vi som synes hösten med två vandringar och ett studiebesök. Hoppas att det är ett program som kan vara attraktivt.

Glöm inte att gå in och titta på hemsidan, som fått nytt utseende genom Christer Lässman och Hans Lundholm.

Varmt välkomna ska ni vara!

Göran Lindhé
Göran Lindhé

Sällskapets förre ordförande avliden

I en ålder av 81 år avled i februari Börje Ohlsson. Bilden här intill visar då han nyss hade tillträtt som ordförande i vårt Sällskap året 2004. Han satt på posten i fem år till 2009.

Han värvades till Sällskapet 1987 av dåvarande ordföranden Arne Upling, som även fick med Börjes kompis Bengt Persson, också det en eldsjäl för Sällskapet Gamla Örebro.

Börje skulle så småningom bli invald i styrelsen, först som ledamot, innan han alltså 2004 valdes som ordförande. Hans avträdan i mars 2009 innebar också slutet på epoken i Arbetareföreningens lokal på Olai-

gatan. Börje skulle fortsätta gå på våra möten i den nya lokalen på Köpmangatan, men blott i några år, eftersom en sjukdom tyvärr begränsade hans umgängesliv.

Börje hade ett brinnande intresse för det gamla Örebro, som han delade med sig av till oss övriga i styrelsen och i hela Sällskapet. Inte minst var hans intresse för idrott stort och då särskilt för Örebro SK fotboll. Han var given på Behrn arenas läktare, så länge som hälsan tillät. Han var förr även en aktiv cyklist.

Våra tankar går till hans närmsta, sönerna Tommy och Patrik, med familjer.

Styrelsen Sällskapet Gamla Örebro 2004-2005.

Stående från vänster, Lennart Westesson, Göran Lindhé v. ordf. Arne Svensson, Lars Hammarlund

Sittande från vänster, kassör Bengt Persson, ordförande Börje Ohlsson, sekreterare Rune Jansson

Foto:
Britt Westesson

Styrelsemedlemmen Nils-Åke "Nippe" Carlsson har gått ur tiden

Vi i styrelsen för Sällskapet Gamla Örebro kände till Nippes kamp mot sin svåra sjukdom. Ändå blev sorgen och tomheten förstås lika stor när vi en dag i februari fick reda på att han gått vidare.

Vi fick äran att lära känna Nippe först de två senaste åren, och han gladdes väldigt över att få ingå i vårt gäng. Nippe älskade att berätta sina minnen, både muntligt och skriftligt. Han blev väldigt glad när vi bestämt oss för att publicera hans berättelser i vårt medlemsblad, och att vi skulle göra så även när han inte fanns kvar hos oss. Nippe hann ändå läsa den första delen, som publicerades i medlemsbladet som kom i januari.

Många av oss hade förmånen av att få lyssna på hans bildföreläsning som hölls på Sällskapet Gamla Örebro under hösten 2019. Han berättade där om sitt yrkesliv på stadens ungdomsgårdar.

Nils-Åke "Nippe" Carlsson

Till sist går våra tankar till hans närmsta; sonen Jimmy med sin familj och brodern Per-Olof med familj.

Meddela vår kassör Jan Hallqvist eran mailadress!

Det vore bra om vi får in så många mailadresser som möjligt så att vi snabbt kan nå våra medlemmar om det blir ändringar i programmet.
Maila till, jan@aphallqvist.se

Nippe minns sin barndom

Del 2

Vid min skoldags slut hade en arbetskompis till mamma skjutsat henne till skolan för att hämta mig. Bilfärden gick sedan mot Almby och Kyrkvärdsvägen. Där var pappa redan på plats för att möta upp flyttlasset.

Arbetskompisar till pappa hjälpte till att bära upp möblerna till vår lägenhet på andra våningen.

Husen vid Kyrkvärdsvägen i nedre bildkant. Längst upp Tybble och Sörby gård. Bildkälla: Örebro Stadsarkiv

Vi fick äta smörgåsar, då HSB glömt att meddela att elen skulle slås på. Gubbarna som hjälpt till att flytta fick var sin pilsner till.

Nere i källaren träffade vi våra grannar för första gången, då dom flesta var där för att se om det gick att slå på strömmen. Vicevärden Hammar, som själv bodde i huset i 5:an, och portvakten Gunnar Olsson som bodde i 3:an, lyckades på något sätt få igång elen.

Vårt hus var långt och bestod av de ojämna numren 1-17. Källaren blev så småningom en spännande

lekplats för oss ungar, eftersom den var så lång med mycket olika prång och vinklar.

Där fanns skyddsrum som under fredstid användes till cykelrum. Alla lägenheter hade där en matkällare och ett vindsförråd, som det hette, fast det låg i källaren. Där låg också pannrummet, där man ibland kunde få hjälpa portvakten att skyffla kol. Det fanns två tvättstugor, två torkrum och ett mangelrum med en jättestor stenmangel. Dessutom Vicevärdskontoret, där han satt den sista varje månad och inkasserade hyrorna i kontanter. Plus en massa andra rum och förråd.

I varje uppgång fanns nio lägenheter och dom flesta familjerna hade barn, så vi var säkert ett hundratal barn, bara i vårat hus. I vår uppgång fanns från start familjerna Rydberg, Kullman, Persson, Højdefors, Karlsson, Carlsson, Eriksson, Olsson och Magnerus, där pappan var präst i Almby kyrka. Bara i vår uppgång var vi 20 barn.

Tre nya HSB-hus

Inom dom närmaste månaderna tillkom sedan ytterligare tre HSB-hus; Kyrkvärdsvägen 2-10 Gröna huset, Skolmästargatan 2-8 och Prostvägen 2-8, som bägge fick heta Bruna husen. Vårat hus kallade vi för Gråa huset.

Det fanns tre skolor i Almby. Norra skolan kallades "Kråkslottet", Södra skolan hette "Ladan" och Östra skolan "Dårhuset".

Eftersom över 100 barn flyttade in ungefär samtidigt, så fanns det inte plats för oss alla i dom befintliga skolorna. Så jag och ett 40-tal barn fick börja vår skolgång i Almby Fol-

kets Hus, där dom gjort två klassrum. Min första fröken hette Kerstin Molander och vi var hennes första klass. Senare blev hon bland annat rektor för Kristinaskolan. Några fick börja i en källarlokal på Kyrkvärdsvägen 10.

När vi bodde på Nobelgatan så bodde vi där stadsbebyggelsen tog slut.

Almby

När vi kom till Almby bodde vi också i stadens utkant. Almby hade till och med bara tillhört Örebro Stad några år. Innan var det en egen by, med egen brandkår och polis. Tybbleområdet och Brickebacksområdet fanns inte än.

Från vår balkong kunde vi se när flygplanen startade och landade på flygfältet. Vi kunde se när dom hoppade i hoppbacken vid Sörbybacken. Gärderna mot flygfältet och Sörbybacken var populära för skidåkning och kojbyggen. Man kunde också skönja Stenkrossen, där det tjöt vid vissa tidpunkter på dagen och så en smäll när dom sprängde.

Inte långt från oss fanns Enbuskbacken, dit vi ofta gick hundpromenader när vi skaffat boxern Roy efter några år. En spännande lekplats var också Prästhagen där det en period också fanns en nöjesplats med dansbana.

Prästhagsligan

I Prästhagen gick också rykten om att Prästhagsligan fanns och att dom strödde salt i såren på sina fiender, om dom fick tag på dom. En gång hade vi dragit ihop ett gäng på ett 50-tal ungar som drog till Prästha-

*Sörbykrossen i slutet av 50-talet.
Bildkälla: Örebro Stadsarkiv*

gen för att slåss, men inte hittade vi nån liga.

Vi var nog lika många ungar från HSB-husen som tog oss till Almby kyrkogård en mörk kväll med ficklampor för att leta efter Svarta damen som påstods springa omkring där. Men vi såg aldrig någon svart dam heller.

"En gång hade vi dragit ihop ett gäng på ett 50-tal ungar som drog till Prästhagen för att slåss, men inte hittade vi nån liga."

Medan dom tre andra husen byggdes var byggnadsställningarna en populär lekplats på kvällarna. Speciellt när man lekte kurragömma, datten eller cowboys och indianer.

På baksidan av vårt hus mot Norrköpingsvägen var det en enda stor lerplan när vi flyttade in, men blev så småningom en fin park med gräs. Uppgrävd jord från när dom byggde, hade bildat en kulle där. På kullen kunde man på vintern åka utför med skidor. Vi byggde också upp små hopp, plus att vi åkte bob eller på baken nerför.

På baksidan byggde vi också snökojor, så stora att man kunde stå rak i dom och så gick man upp till mamma och hämtade ljusstumpar att tända. På vintern spolades också isbana för skridskoåkning. Sandlådorna hade breda träkanter och där tävlade vi med Dinky Toys-bilar. Man satte modellerna under för att racerbilarna skulle bli tyngre och rulla längre.

Spårvagnar i Örebro

Berndt Eliasson

Enligt en tidningsnotis från 15 januari 1878, var spårvägar i Örebro redan då påtänkta av Grosshandlare Flodin.

Den tänkta sträckan för dessa vagnar var från Skebäck's lastageplats öster om stan, till Örebros centrala delar.

Spårvägar i Örebro. Äfven i denna stad synes man nu vara betänkt på spårvägar införande. Hos stadsfullmäktige derstädes har nämligen grosshandlaren Flodin väckt motion om rätt för ett blifvande bolag att anlägga spårväg från Skebäck's lastageplats vid Hjelmaren till Örebro och inom staden. Frågan förevar härmedagen till öfverläggning hos stadsfullmäktige, som hänsköte frågan till afgörande af en särskild nämnd.

Då elektriska ledningar ej fanns i Örebro vi den tiden var det kanske ångvagnar som grosshandlaren tänkte sig trafika sträckan?

Ångvagn, föregångare till de elektriska spårvagnarna.

Program, hösten 2021

Tisdagen 14 september kl. 18. Vandring runt Stora Holmen och begrunda av dess rika historia. Samling vid Trollebo central.

Tisdagen 5 oktober kl. 18. Samling utanför Olaus Petri-kyrkan. Bo Haglund och någon representant från kyrkan berättar om den gamla historien kring Norr. Efteråt blir det fika i OP:s församlingshem. Föranmälan krävs, tel. 070-555 41 81.

Tisdagen 2 november kl. 18. Visning av det nya Kulturkvarteret. Efteråt finns fikamöjligheter. Föranmälan krävs, tel. 070-555 41 81.

Tisdagen 7 december kl. 18. Vi gör ett försök att vara i vår lokal på Köpmangatan 1 igen. Film- och bildvisning. Håll utkik efter ev. ändrade restriktioner.

Majken skriver om Norr

Som en del kanske märkt så har vår styrelsemedlem Majken Mattisson fått flera artiklar publicerade i Nerikes Allehanda. Som 90-plussare och alltid bosatt på Norr så kan hon den stadsdelen som ett rinnande vatten. Här kommer ett utdrag från hennes senaste uppsats.

Långbrogärdet, precis norr om Lillån, var vid förra sekelskiftet en lantlig idyll. Där fanns små stugor omgärdade av trädgårdstäppor och syrenhäckar, men också ladugårdar, svin- och höns hus. Åkerlappar i en brokig blandning kantade Venavägen och den höst- och vår bottenlösa Rynningegatan. Ungarna lekte gärna i diken med grodor och hästgullar, men motades ibland bort av mor

Ljungdahl, som behövde bete till sin ko. Vägen till staden tycktes barnen lång, men en strävsam mor drog sig inte för att, med en dragkärra, gå till Stora Hotellet och knoga hem en tunn skulor till grisen.

Vid sekelskiftet 1900 hade Örebro järnvägsförbindelser i alla väderstreck och 1898 beslutade SJ också att bygga sina centrala järnvägsverkstäder, CV, i staden. En dragkamp

CV fångat från lasarettet 1908. I bakgrunden Norra skolan. Bildkälla, Stadsarkivet Örebro

uppstod då mellan Långbro socken och Örebro stad om den av staten redan ägda och i Långbro socken befintliga, 60 fotbolls-planer stora marken för verkstadsbygget.

Centralverkstäderna byggs

1899 års riksdag hade anslagit en halv miljon kronor till verkstadsbygget och den 30 april 1900 sattes spaden i marken på Norra Alnängen. Två år senare var driften i full gång på lokverkstaden. Arbetsstyrkan på CV uppgick då till 140 man, vars sammanlagda årslön uppgick till 84 750 kr, 600 per man.

Ytterligare ett år senare hade arbetsstyrkan ökat till 232 personer. Verkstadskomplexet kom att omfatta tre avdelningar, lokreparationsavdelningen, plåtslageriet och vagnverkstaden som stod klar 1908. Den var då Sveriges största fabrikslokal. Bara uppställnings-spåren för vagnarna hade en längd av 1260 meter. 1904 ägde SJ, enligt uppgift, 725 lok och 19000 person- och godsvagnar. CV var inte den enda verkstaden men den största och mest centrala.

Av arbetskraften till CV kom många från Motala Verkstad men också från Köping Hulsts verkstäder, vilka hade anknytning till det första tåget som tuffade iväg från Örebro 1856, och som staten nu köpt upp till SJ. En del kom förstås, liksom folket till skofabriker-na från den omgivande landsbygden. För att lösa bostadsfrågan som var överhängande byggde CV-folket sina egna stadsdelar. Rynninge och Hagaby, som båda gränsade till Långbrogårdet, var först ut.

När det gällde Rynninge var det på verkstadschefen baron Mörners inrådan som 42 personer redan 1903 bildade en förening för att inköpa ett stycke Rynningemark till egna hem. Företeelsen var inte okänd för de arbetare som kom från Motala där egnahemsrörelsen redan var ett faktum. Lönerna var inte så höga, varför det blev en sparsamhetens tid för föreningens medlemmar, men i maj 1905 var köpet klart. Priset blev 80500 kr. De 17 första tomterna såldes i februari 1908 och den första valdes av smidesmästare Nordvall, som blev en av föreningens banbrytande krafter. Samma höst flyttade tjugotvå familjer in i sina hus och först var smeden Westerdal på Torgvägen. Med slagruta ska han också ha tagit ut alla brunnarna i området. Torg-Stads- och Kronovägarna blev tidigast bebyggda.

Hagaby Egna Hem

Lektor PP Waldenström höll i början av 1900-talet en föreläsning i Wasakyrkan, stödd av skioptikonbilder, om egnahemsbildning i utlandet. Den gjorde folkskollärare Söderström i Hagaby entusiastisk för idén och han fick en del av CV-folket intresserat. Föreningen Hagaby Egna Hem bildades i september 1904 och då fanns också två markägare som var villiga att sälja. Marken kunde upplåtas redan den 1:a juli 1905. Det här var något tidigare än rynningeprojektet, men området låg betydligt längre bort.

Det första man hade att ta itu med var att schakta bort en fyra meter hög grusås. Gruset var tillräckligt både

Här gick Hagabyexpressen. Fotograf: Tore Ågren

till gator och byggen i området och dessutom kunde man köra 1400 lass till det nyuppförda trängkärsregementet på Väster.

Ritningar till husen upprättades på arkitekt Dahlanders kontor. Ett tydligt önskemål från byggherrarna, kanske var det fruarna, tycks ha varit två rum och kök på nedre botten. Första spadtaget till områdets planering gjordes den 1:a juli och till den första grunden den 12:e juli. Byggarbetet bedrevs med fart. Det var många gånger klar morgon, berättas det, när de blivande hagabyborna begav sig hem för ett par timmars sömn innan dagens värv tog vid klockan sju. Men tjugotre familjer kunde flytta in i sina egna hem den 1:a oktober, fastän i de flesta fall var endast köken klara då.

Hagabyexpressen

Unik var också Hagabyexpressen. Det fanns sedan det första järnvägsbygget ett spår mellan Hagaby och CV. Lunchtiden för arbetarna var kort och cykeltrafiken låg fortfarande i sin linda.

Bussar var troligen ett okänt begrepp vid den tiden. Dessutom var vägarna bitvis så pass svårframkomliga så att man längs stora landsvägen förbi Hagaby måste lägga ut plankor som gångbanor. Därför introducerades Hagabyexpressen.

Det var ett specialtåg, ånglok och två vagnar som SJ gratis upplät för att morgon, lunch och kväll transportera ett 40-tal CV-are mellan arbetsplatsen och bostadsområdet åren 1912 till 1918.

Örebro Fajansfabrik fanns bara under 18 månader

*"Fajansen" sedd från Svampen, förmodligen 1958.
Foto: Karl Andersson. Bildkälla: Örebro Stadsarkiv*

Begreppet Örebro Fajansfabrik finns fortfarande kvar hos en del äldre örebroare, trots att rörelsen endast fick en ringa livslängd. Själva fabriksbyggnaden hade däremot anor sedan 1893, och hade inhyst olika företag både före och efter Fajansfabriken.

Ronnie Gustafsson har kartlagt lerindustrin i Örebro i stort på ett fantastiskt sätt, ett arbete som i sin helhet kan läsas via vår hemsida. Här är bara ett utdrag:

Örebro Fajansfabrik var i drift under ca 18 månader 1926-27. Trots detta satt fabriksskylten kvar på portalen ovanför ingången ända fram till 1959 då den brandhärjade byggnaden revs. Det kan trots fabriken korta verksamhetstid, vara orsaken till att namnet "Örebro Fajansfabrik" levte kvar så länge.

I januari 1926 köper Upsala Ekeby fastighet och konkursbo efter AB Oppunita (f.d. AB Lerindustri) och startar tillverkning under namnet AB Örebro Fajansfabrik.

Fabriken kom att kallas "Kakelfabriken Rickardsberg" eller "Fajansen" i folkmun och låg på fastigheten Karlberg, mellan Rickardsbergsvägen och Krukmakargatan i norra delen av Örebro.

I februari 1926 startas förberedelser för produktion och de anställer 10 personer från f.d. AB Lerindustri. När driften sedan kommer igång under maj månad anställs ytterligare 10 personer från f.d. AB Lerindustri. Dessutom kom en herr Johansson från Gefle Porslinsfabrik och resterande ca 15 personer hämtades från Upsala Ekebys fabriker i Kungsängen och Ekeby Bruk.

Totalt arbetade 37 personer vid AB Örebro Fajansfabrik under 1926, 35 män och 2 kvinnor, 5 av dem var minderåriga. År 1927 var antalet anställda ungefär detsamma. Örebro Fajansfabrik gjorde inte mycket väsen av sig och annonserade bara vid några få tillfällen i dagspressen. Under 1926 annonserades inte alls och endast vid 6-7 tillfällen gör sig fabriken påmind under 1927. Anledningen var att fabriken redan från början gick med förlust, det var en allmän nedgång i efterfrågan på porslin, keramik och framför allt kakelugnar, vilket gjorde att Örebrofabriken drabbades hårt.

Neđläggning

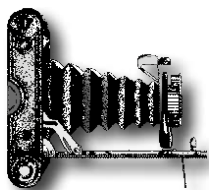
Upsala Ekebys planer på att lägga ner fabriken i Örebro grundläggs redan under sommaren 1927. Den 24 oktober skickar de ett brev till Örebro Stads Drätselkammare med förfrågan om staden kan ha intresse av att köpa fabriksfastigheten i Karlberg. Brevet lyder: "Enär vi möjligen ämnar neđlägga driften vid vårt dotterföretag AB Örebro Fajansfabrik,

Örebro, taga vi oss härmed friheten tillstålla Eder en beskrivning över fastigheten, och vore tacksamma för Edert yttrande huruvida möjligen Örebro Stad för något ändamål kunde tänkas inköpa fastigheten i fråga. Vi vore tacksamma för Edert vidare meddelande i saken - Högaktningsfullt Upsala Ekeby Aktiebolag". Örebro Stads Drätselkammare svarar relativt omgående att något sådant intresse ej finns.

Branden

Det har länge cirkulerat uppgifter om att Örebro Fajansfabrik skulle ha brunnit ner och att det skulle ha varit den direkta orsaken till fabriken upphörande. Detta är naturligtvis helt fel. Fabriksbyggnaden totalförstördes visserligen i en brand, men det var en olycklig fredag i mars 1959, 31 år efter att Örebro Fajansfabrik upphört att existera.

Branden orsakades av en kraftig explosion i byggnadens bottenvåning där Ansonia Skofabrik fanns. Den efterföljande utredningen visade att gas från putsmedel antänts av en gnista från en av maskinerna. Branden var så häftig att en del arbetare var tvungna att kasta sig ut genom fönstren endast iförda det de stod och gick i, några fortfarande med verktyg i sina händer. På andra våningen fanns Alms Skofabrik. När elden på bottenvåningen ätit sig igenom taket, började flera av de tunga maskinerna att falla ner igenom golvet och landa på bottenvåningen, därigenom försvårades räddningsarbetet avsevärt. I lokalerna fanns förutom skofabriker också Centrala verkstadsskolan för bilmekaniker, Bilcentrums verkstad, samt en mindre smedja.

"Fotografen som gick runt hörnet"

Den okände fotografen, bild 19 och 20,

Sällskapet Gamla Örebro fortsätter här med serien som gjorde ett uppehåll i förra numret. Det är alltså från den donation av glasplåtar som vi fick efter den okände amatörfotografen på 1930-talet.

Huset till vänster, Alnängsg. 5, byggdes 1937. Det revs på 80-talet då man planerade för den nya bebyggelsen i kvarteret Smedjebacken. De övriga husen på samma sida försvann långt tidigare, liksom även trädraden.

Hörnhuset Rynningegatan 12 och Skolgatan 48 var en av alla de jugendbyggnader vid denna tid som ritades av Vilhelm Renhult. Huset finns fortfarande kvar, där man kan läsa byggnadsåret 1913 på frontespisen.

Styrelsen för Sällskapet Gamla Örebro

Plusgiro nr 466009-8 Bankgiro: 849-8354
Medlemsavgift 100:-/medlem. Familj 150:-
Org.nr 875000-6531

Hemsida: www.hembygd.se/sallskapet-gamla-orebro
Facebook: www.facebook.com/sallskapet.gamla.orebro

Ordförande

Göran Lindhé 070-555 41 81 goranlindhe@hotmail.com

Kassör/vice ordförande

Jan Hallqvist 070-510 03 60 jan@aphallqvist.se

Sekreterare

Gustaf Hallqvist 076-147 91 70 gustaf@aphallqvist.se

Hemsida/Webmaster

Hans Lundholm 070-6331052 hans.lundholm@telia.com
Christer Lässman 070-5803939 christer.lassman@gmail.com

Birgitta Rosenberg 072-717 36 54 birgitta.rosenberg43@gmail.com

Ture Jönestam 019-18 25 46

Suppleant

Majken Matisson 019-31 19 62 majken.mattisson30@gmail.com

Suppleant

Karin Schill 070-742 51 11 karin.schill@opnakanalen.se

Layout Medlemsbladet

Berndt Eliasson 073-035 54 03 ble@brevet.se

Medlemsbladet utkommer med två nummer per år.

Ansvarig utgivare: Göran Lindhé

Redaktion: Göran Lindhé, Berndt Eliasson

Handkolorerade vykort

Vi fortsätter att visa prov på den vykortsskatt som fortfarande finns bevarad från början av 1900-talet. Speciellt roligt är det att se hur Örebro såg ut i färg på den tiden.

Drottninggatan norr-ut från Våghustorget. Byggnaden till höger var en av alla de som uppfördes efter stadsbranden 1854. Den ersattes dock på 1980-talet av dagens fastighet.

Eriksberg vid Glomman i Adolfsberg var familjen Söderlindhs sommarställe, som övertagits från familjen von Aken. Huset är rivet sedan länge.

